

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, nenodrošinot Padomes 1999. gada 26. aprīļa Direktīvas 1999/31/EK par atkritumu poligoniem⁽¹⁾ 2. panta f), j) un k) punkta, kā arī III pielikuma 4. punkta C. daļas transponēšanu Valonijas tiesībās, Beļģijas Karaliste nav izpildījusi šajā direktīvā paredzētos pienākumus;

— piespriest Beļģijas Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Eiropas Kopienų Komisija ir izvirzījusi divus prasības pamatus savas prasības atbalstam.

Pirmkārt, tā pārmet atbildētājam, ka tā nav transponējusi Valonijas tiesībās Direktīvas 1999/31/EK par atkritumu poligoniem attiecīgi 2. panta f), j) un k) punktus paredzētos jēdzienus "pazemes krātuve", "poligona gāze" un "eluāts". Komisija uzsver šo jēdzienu nozīmīgumu, jo šie jēdzieni kā vieni no galvenajiem jēdzieniem šīs direktīvas piemērošanas ietvaros, ir pārņemti arī citos noteikumos, kas pieņemti, pamatojoties uz šo direktīvu un tās piemērošanas ietvaros.

Otrkārt, prasītāja norāda, ka Valonijas tiesībās nav paredzēta neviena tiesību norma attiecībā uz kontrollīmeņiem, sākot no kuriem var uzskatīt, ka atkritumu poligonam ir ievērojama kaitīga iedarbība uz gruntsūdeņu kvalitāti. Direktīvas III pielikuma 4. punkta C. daļai, kurā ir paredzēta šādu noteikumu pieņemšana, esot būtiska loma efektīvas gruntsūdeņu kvalitātes kontroles nodrošināšanā, un līdz ar to — vides aizsardzības nodrošināšanā, kas ir galvenais šīs direktīvas mērķis.

⁽¹⁾ OV L 182, 1. lpp.

Prasība, kas celta 2009. gada 1. aprīlī — Eiropas Kopienų Komisija/Itālijas Republika

(lieta C-121/09)

(2009/C 141/51)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Kopienų Komisija (pārstāvji — W. Wils un C. Cattabriga)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek Direktīvas 90/314/EEK⁽¹⁾ 7. pants;

— piespriest Itālijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus

Pamati un galvenie argumenti

1. Itālijas Republika, nosakot komplekso ceļojumu patērētājiem trīs mēnešu termiņu no paredzētās ceļojuma beigu dienas, lai Garantiju fondā iesniegtu intervences lūgumu, nav izpildījusi pienākumus, kas tai ir uzlikti saskaņā ar Direktīvas 90/314/EEK 7. pantu.

2. Direktīvas 90/314/EEK 7. pantā ir paredzēts, ka organizatoram un/vai pārstāvim, kas ir līgumslēdzēja puse, jāsniedz pietiekama drošības garantija attiecībā uz iemaksātās naudas atmaksāšanu un patērētāja repatriāciju maksātspējas gadījumā. Saskaņā ar sniegto interpretāciju Kopienų judikatūrā šis noteikums uzliek dalībvalstīm pienākumu nodrošināt rezultātu, piešķirot kompleksā ceļojuma pircējiem tiesības uz efektīvu aizsardzību organizatoru maksātspējas gadījumā, it īpaši attiecībā uz samaksātās naudas atmaksāšanu un repatriāciju.

3. 8. pantā ir dota atļauja dalībvalstīm pieņemt stingrākus noteikumus, bet tikai tad, ja tie sniedz plašāku patērētāju aizsardzību.

4. Šajā lietā aplūkojamā Itālijas tiesiskā regulējuma mērķis — atbilstoši Itālijas iestāžu sniegtajai informācijai pārkāpuma [izskatīšanas] procedūras laikā — ir valsts budžetam garantēt iespēju atgūt patērētājiem samaksātās summas un līdz ar to nodrošināt valsts finanšu intereses, nevis garantēt plašāku komplekso ceļojumu patērētāju aizsardzību.

5. Komisija saprot Itālijas interesi garantēt saprātīgu un līdzsvarotu Garantiju fonda pārvaldīšanu, atvieglējot šī pēdējā darbību, vērstoties pret ceļotāju; tomēr tā uzskata, ka šāds pasākums, nosakot kategorisku termiņu lūguma par fonda intervenci iesniegšanai, ievieš nosacījumu, ar ko patērētājiem var tikt liegtas Direktīvā 90/314/EEK garantētās tiesības.

6. Kā norāda Itālijas iestādes, nav strīda par to, ka patērētājs var iesniegt lūgumu par fonda intervenci tiklīdz tam ir kļuvuši zināmi apstākļi, kas ar kavēt līguma izpildi. Bet, lai to izdarītu, tam šādi apstākļi ir jāzina. Tas vēl būtu iespējams gadījumos, kad ceļojuma organizatora maksātspēja ir acīmredzama, jo pastāv spriedums par maksātspējas atzīšanu, bet lielākoties patērētājam nav zināms reālais aģentūras finanšu stāvoklis. Līdz ar to ir dabiski, ka patērētājs vispirms vērsas pie pēdējā ar vēstuli, lai saņemtu samaksātās naudas atmaksu, vai, iespējams, nosūta brīdinājumu, vēlāk arī samaksas rīkojumu. Tādējādi ir iespējams, ka trīs mēnešu termiņš, kas ir noteikts ministrijas rīkojuma Nr. 349/1999 5. punktā, var būt jau beidzies brīdī, kad Garantiju fondā tiek iesniegts intervences lūgums, kā rezultātā patērētāja tiesības uz samaksātās naudas atmaksāšanu ir jau zaudētas.

7. Lai šajā procedūrā izpildītu norādītos neizpildītos pienākumus, Itālijas iestādes vispirms paziņoja, ka šo trīs mēnešu termiņu vēlas pagarināt līdz divpadsmit mēnešiem, bet vēlāk paziņoja, ka vēlas to atcelt.
8. Itālijas Republikas oficiālajā laikrakstā Itālijas iestādes publicēja paziņojumu, informējot ieinteresētās personas par to, ka līdz brīdim, kad minētais termiņš tiek atcelts, pieprasījumus par piekļuvi Garantiju fondam var iesniegt jebkurā brīdī.
9. Komisija uzskata, ka šie pasākumi, kas patiesībā ir apsveicams mēģinājums labot norādītā pārkāpuma sekas, nav pietiekami, lai novērstu risku, ka kompleksā ceļojuma pircējs varētu zaudēt tiesības uz efektīvu aizsardzību organizatora maksātspējas gadījumā.
10. Lai tiesiskā drošība būtu pilnībā garantēta un privātpersonas varētu zināt savu tiesību apmēru un uz tām atsaukties tiesās, direktīvas tiesību normas ir jāīsteno ar neapstrīdamu efektivitāti, konkrētību un skaidrību, nevis tikai ar vienkāršu administratīvu praksi, kura ir pati viegli grozāma pēc valsts administrācijas uzskata.
11. Tas, ka Itālijas tiesību sistēmā līdzās pastāv tiesību norma, pirmkārt, kas formāli nav atcelta un kura, paredzot noilgumu, nosaka trīs mēnešu termiņu lūguma par fonda intervenci iesniegšanai, un, otrkārt, administrācijas paziņojums neņemt vērā šo termiņu, rada acīmredzami neskaidru situāciju kompleksā ceļojuma pircējiem.

(¹) Padomes 1990. gada 13. jūnija Direktīva 90/314/EEK par kompleksiem ceļojumiem, kompleksām brīvdienām un kompleksām ekskursijām (OV L 158, 59. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — izteikts ar Symvoulou tis Epikrateias (Grieķija) 2009. gada 2. aprīļa rīkojumu — Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, N.E.Lesbou, Blue Star Ferries/Ypourgos Emborikis Naftilias

(lieta C-122/09)

(2009/C 141/52)

Tiesvedības valoda — grieķu

Iesniedzējtiesa

Symvoulou tis Epikrateias

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāji: Enosi Efopliston Aktoploias, ANEK, Minoikes Grammes, N.E.Lesbou, Blue Star Ferries

Atbildētāja: Ypourgos Emborikis Naftilias

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai saskaņā ar EKL 10. panta otro daļu un EKL 249. panta otro daļu: i) Grieķijas likumdevējam ir pienākums laikā, kad līdz 2004. gada 1. janvārim ir spēkā pagaidu izņēmums attiecībā uz Padomes 1992. gada 7. decembra (EEK) Regulas Nr. 3577/92, ar ko piemēro principu, kurš paredz jūras transporta pakalpojumu sniegšanas brīvību dalībvalstīs (jūras kabotāža) (OV L 364), piemērošanu, izņēmumam attiecībā uz Grieķiju esot paredzētam šīs pašas regulas 6. panta 3. punktā, atturēties pieņemt tādas tiesību pasākumus, kas var būtiski apdraudēt Regulas Nr. 3577/92 pilnīgu un efektīvu piemērošanu Grieķijā sākot no 2004. gada 1. janvāra un turpmākajā laikā; ii) vai privātpersonas var atsaukties uz šo regulu, lai apstrīdētu Grieķijas likumdevēja līdz 2004. gada 1. janvārim pieņemto noteikumu spēkā esamību, ja ar tiem būtiski tiek apdraudēta šīs regulas pilnīga un efektīva piemērošana Grieķijā, sākot no 2004. gada 1. janvāra?
- 2) Ja uz pirmo jautājumu sniegta apstiprinoša atbilde — vai Regulas Nr. 3577/92 pilnīga piemērošana Grieķijā no 2004. gada 1. janvāra ir apdraudēta, jo Grieķijas likumdevējs pirms 2004. gada 1. janvāra ir pieņēmis tiesību noteikumus ar izsmēļošu un pastāvīgu raksturu, neparedzot to spēkā esamības beigās 2004. gada 1. janvārī, un nesaderīgi ar Regulu Nr. 3577/92?
- 3) Ja uz pirmo un otro jautājumu sniegta apstiprinoša atbilde — vai Regulas Nr. 3577/92 1., 2. un 4. pants ļauj pieņemt valsts tiesību normas, saskaņā ar kurām kuģu īpašnieki var sniegt jūras kabotāžas pakalpojumus tikai noteiktos maršrutos, ko katru gadu nosaka kompetentā valsts iestāde un kam jāiegūst iepriekšēja administratīva atļauja saskaņā ar atļaujas izsniegšanas kārtību, kura: i) nešķirojot attiecas uz visiem ar salām saistītiem maršrutiem un ii) ļauj kompetentām valsts iestādēm izdot atļauju sniegt regulārus pakalpojumus, vienpusēji grozot pieteikuma detaļas, kas attiecas uz biežumu, pakalpojumu sniegšanas pārtraukumu un maksu, pamatojoties uz savu rīcības brīvību un iepriekš nenosakot piemērojamos kritērijus?
- 4) Ja uz pirmo un otro jautājumu sniegta apstiprinoša atbilde — vai pakalpojumu sniegšanas brīvības nelikumīgu ierobežojumu EKL 49. panta izpratnē rada valsts tiesību noteikumi, kas paredz kuģa īpašnieka, kam administrācija ir izsniegusi atļauju reģistrēt kuģi noteiktā maršrutā (apstiprinot viņa pieteikumu iesniegtajā redakcijā, vai arī ar kuģa īpašnieka piekrišanu izdarot pieteikumā atsevišķus grozījumus), pienākumu apkalpot attiecīgo maršrutu nepārtraukti visu darbības gadu, un lai nodrošinātu šī pienākuma izpildi, pirms pakalpojumu sniegšanas uzsākšanas iesniegt garantijas vēstuli, kurā norādītā summa daļēji vai pilnībā tiktu iekasēta minētā pienākuma neizpildes vai daļējas izpildes gadījumā?